

nu er, altsaa et lille Jordtilliggende, have Ret til at komme ind under Loven. Der er adskillige Husmænd, der ad den Vej ikke ville kunne holdes ude, men have fuld Ret til at komme med, saa den Udtalelse, den højtærede Minister brugte: Her er ingen Vej udenom — her er det klart og bestemt: Tidligere Selvejerhusmænd og Gaardmænd kunne ikke komme ind under Statshusmandslovens Begunstigelse, kan ikke bruges, thi Loven hjemler adskillige mindre Husmænd Ret til at komme ind under Loven, og der vil være andre Tilfælde, hvor det vilde være inhumant at nægte det.

Jeg henstiller altsaa til den højtærede Minister, at han for denne Lovs Vedkommende vil bidrage sit til, at der ikke paa noget Punkt bliver Tilbagegang fra det bestaaende, men at tværtimod den Fremgang, som vi tilstræbte, da Loven blev revideret, vil kunne udfolde sig. Den højtærede Minister vil da finde Paaskønnelse hos de Folk, han har med at gøre paa dette Omraade. Og endnu en Gang henstiller jeg til den højtærede Minister, at han, naar han begynder at beklippe Husmandsbevillingerne, ogsaa søger at klippe paa andre Steder, hvor der har været en stærk og enstemmig Villie til at paavise Stedet, hvor saadanne Penge kunne inddrages, eller at han lader Kravet om, at de smaa Bevillinger skulle gaa ud, falde, indtil det kan ske samtidig med, at andre lide samme Skæbne.

Carl Hansen: Naar jeg har bedt om Ordet anden Gang, er det kun for at fremsætte nogle faa Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte forleden Dag, og som vare fremkaldte af de Anker, jeg rejste med Hensyn til Tjenestetiden indenfor Centraladministrationen og andre Administrationsgrene. Jeg nævnede specielt Postvæsenet. Min Anke gik ud paa, at der fandtes en Del Embedsmænd og Tjenestemænd indenfor vor Administration, hvis Arbejdstid ikke stod i Forhold til den Løn, de oppebar. Man fastsatte Lønningerne, da man forleden Aar behandlede de store Lønningslove, under Hensyn til, at de paagældende Tjenestemænd skulde kunne leve anstændigt i Forhold til den Stilling, de indtog, men man gik ogsaa ud fra, at naar de fik en saadan Løn, skulde de præstere det Arbejde, som man normalt kunde fordr af Mænd i slige Stillinger.

Jeg maa først udtale min Glæde over, at den højtærede Indenrigsminister af mine Udtalelser har taget Anledning til indenfor en bestemt Etat at lade undersøge, hvor-

ledes hele dette Forhold er. Den højtærede Minister lovede, at han vilde lade undersøge indenfor Postvæsenets Omraade, i hvor høj Grad de der ansatte Tjenestemænd virkelig, som jeg mente, havde overtaget private Bestillinger eller tog Del i privat Arbejde, saa at de dertil anvendte en saa stor Del af deres Tid, at det i Grunden ikke var foreneligt med den Stilling, de havde i vedkommende Etat. Det var jo det, min Anke i Hovedsagen gik ud paa. Jeg er som sagt overordentlig glad ved dette Tilsagn, thi det vil kaste Lys over Sagen indenfor denne Etat.

Men min Anke strakte sig noget videre end til Postvæsenet. Heldigst vilde det sikkert være, om man i det hele fik undersøgt, hvorledes Forholdene vare i alle Administrationsgrenene. Jeg nævnede særligt og med Hensigt Centraladministrationen, fordi Forholdene der blev ret udførlig behandlet for 3 Aar siden, den Gang vi her i Rigsdagen behandlede Forslaget om Lønningslov for Centraladministrationen. Der blev den Gang paa Foranledning af Udvalget, som behandlede Lovforslaget, indhentet Oplysninger om Forholdene i Centraladministrationen med Hensyn til Arbejdstiden og Adgangen for Tjenestemændene i Centraladministrationen til at udføre andre Arbejder. Hvad der den Gang kom frem, var ret utiltalende. Jeg skal ikke gengive meget af det, der blev oplyst, thi det kan jo undersøges. Ganske vist har jeg set nu, hvad jeg ikke den Gang vidste, at de Oplysninger, som bleve trykte til Brug for Udvalget, ikke bleve aftrykt som Bilag til Betænkningen, men de eksistere alligevel sikkert nok i Rigsdagens Arkiv, saa at man der kan se, hvilke Oplysninger der indkom. Der var saadanne Forhold, at f. Eks. en Fuldmægtig i Centraladministrationen, i Ministeriet, kunde være Fuldmægtig i Overformynderiet, en anden kunde være Fuldmægtig i Frederiksberg Kommunalbestyrelse, for Resten ogsaa i Københavns Magistrat, en kunde være Docent ved Landbohøjskolen, og en Fuldmægtig kunde være Forretningsfører for Fiskernes Ulykkesforsikring og lignende Forhold. Assistenten kunde tillige være Assistent i forskellige Retter i København. Der var flere Assistenten, som tillige vare Assistenten i Overretten, en i Højesteret, et Par Stykker i Kriminal- og Politiretten. Det kunde de udføre og derved tjene 1,200—1,800 Kr. Man havde det Tilfælde, at en Postekspedient tillige var Assistent i et af Ministerierne, og en Kommunelærer i København, eller maaske det var ved Frederiksberg kommunale Skolevæsen, var